

Sveučilište u Zagrebu
Muzička akademija

Mirko Jankov
«Orguljska baština grada Korčule iz
Zbirke Giovannija Boschija»

Zagreb, 2010. god.

Ovaj rad izrađen je na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu pod vodstvom red. prof. Ljerke Očić i predan je na natječaj za dodjelu Rektorove nagrade u akademskoj godini 2009./2010.

Sadržaj rada:

- (i) **Uvod** s općim i specifičnim ciljem projekta (str. 1)
- (ii) **Glazba, glazbenici i njihovo vrijeme** (str. 2)
- (iii) **Instrumentarij u gradu Korčuli** (str. 5)
- (iv) **Glazba na prijelazu stoljeća; crkvena glazba u dalmatinskim prvostolnicama** (str. 9)
- (v) **Glazbene vrste i glazbenici iz Zbirke Boschi** (str. 13)
- (vi) **Zaključak** (str. 20)
- (vii) **Sažetak** (str. 21)
- (viii) **Summary** (str. 22)
- (ix) **Zahvale** (str. 23)
- (x) **Popis literature** (str. 24)
- (xi) **Bilješke** (str. 31)
- (xii) **Prilozi:**
 - **Glazbena zbirka “Orguljska baština grada Korčule”**
 - **programi i službena kritika (V. Požgaj) koncertnih nastupa u sklopu kojih su predstavljena glazbena djela iz zbirke**
 - **Preporuka za dodjelu Rektorove nagrade u akademskoj godini 2009./2010. s potpisima nastavnika s Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu red. prof. Ljerka Očić; red. prof. Mario Penzar; red. prof. Višnja Mažuran; prof. dr. Vjera Katalinić; red. prof. Vladimir Kranjčević; red. prof. Josip Magdić; izv. prof. Srećko Bradić; red. prof. Branko Lazarin**
 - **Mirko Jankov (kratak životopis)**

Glazbena baština grada Korčule iz Zbirke Giovannija Boschija

- Mirko Jankov -

Uvod

Potrebno je, s vremena na vrijeme, zastati i osvrnuti se za sobom kako bismo znali gdje stojimo i u kojem smjeru nastavljamo. To nam je, uostalom, i ljudska dužnost; prema precima kao i prema budućim generacijama, jer smo upravo mi - u ovom vremenu - spona koja povezuje. I ovo istraživanje imalo je za cilj rasvijetliti barem dio naše kulturne i orguljske baštine koja nam je ostavljena u naslijeđe.

Djela starih korčulanskih glazbenika svakako su vjerodostojno svjedočanstvo značajnoga glazbeno-kulturnog nivoa, zamjetnih skladateljskih ostvarenja te umjetničkih stremljenja i pedagoških nastojanja. Ono što naročito valja istaknuti i shvatiti jest činjenica da je to glazbena ostavština koja ujedno predstavlja i svjedočanstvo jedne estetike i senzusa, ali i europske uljudbe korčulanske sredine prije dvjestotinjak godina u širem smislu riječi.¹

Kompozicije koje su odabrane da budu u potpunosti revidirane i obrađene potječu iz perioda između kraja XVIII. i sredine XIX. st.: u ovom navratu nije bilo moguće obraditi sve, već ono što se činilo najprimjerenije - na taj način željelo se predstaviti sveobuhvatan i reprezentativan izbor iz fundusa Zbirke. U konačnici i dobar dio skladbi iz Zbirke izveden je koncertno u Zagrebu (27. svibnja 2008. na koncertu studenata komorne glazbe u crkvi sv. Marka te 4. prosinca 2008. u ciklusu „Iz Salona Očić“ uz direktan prijenos na III. programu Hrvatskoga Radija), Korčuli (25. srpnja 2008.), Petrinji (9. studenoga 2008. u sklopu „II. Orguljskih komornih susreta“), Čakovcu („Koncert izvrsnosti“ u organizaciji HDGPP-a, 23. studenoga 2008.), u Italiji (Governolo, 13. prosinca 2009. godine). Za skladbe koje su svoje mjesto našle u zbirci može se reći da spadaju u djela duhovne i svjetovne provenijencije: pri ovom istraživanju

naglasak je bio na kompozicijama orguljske i vokalno-instrumentalne glazbene baštine. Značajno je za spomenuti i to da je trenutno u pripremi obrada i izdavanje dvostrukoga cd-albuma s glazbom Zbirke, a u izdanju nakladničke kuće *Croatia Records*.

Glazba, glazbenici i njihovo vrijeme

Možda je upravo čudna, pa i proturječna, činjenica koja se tiče našega sagledavanja proteklog vremena i događaja, ljudi, njihova osjećaja i djelovanja u raznim društvenim segmentima; u našem sveobuhvatnom shvaćanju međusobnih odnosa u manje ili više različitim područjima koja se pritom prožimaju.

S jedne strane prisutna je distanca koja bi nam trebala jamčiti objektivnost i valjanu procjenu, a s druge strane očit je diskontinuitet u praksi i jednom svijetu kojeg odavno nema, što nam onemogućuje - ili, u najmanju ruku, zamućuje - ispravnu percepciju. Ipak, valja u tome pokušati.

Bavljenje takvom materijom i problematikom uz faktografske podatke i poštivanje povijesnih činjenica nužno uključuje i određenu dozu imaginacije, domišljanja rješenja pojedinih momenata: rezultat je, u svakom slučaju, često puta iznenađujući, jer se - slažući dijelove mozaika - cjelokupna slika i naš osobni uvid stalno proširuju.

Stoga valja postaviti i pitanje što bi bio cilj takva istraživanja. Usudio bih se reći da bi, šire gledano, otkrivanju povijesnih činjenica trebalo pridodati i drugu stranu priče, pomalo filozofsku; naime, kolika bi bila razlika između nas *danas* i njih *onda*, pomaka koji se dogodio u senzibilitetu i pristupu, prioritetima?²

U ovom slučaju riječ je o glazbenoj umjetnosti od kraja XVIII. do polovine XIX. st., pa ćemo se stoga u kraćim crtama osvrnuti i na opće povijesne, političke, vjerske i društvene okolnosti, tradiciju i umjetnost onoga vremena na prostoru Korčule i širega dalmatinskog područja, koje je bilo, gotovo potpuno, pod utjecajem prekomorske, talijanske, kulture još i iz ranijih vremena. U to doba još je vladalo određeno prožimanje različitih vidova umjetnosti koje se naziva *jedinstvom umjetnosti*,³ ali i pojave neke, pomalo sentimentalne,

pseudoumjetnosti; doba je to eklekticizma i epigonstva, prijelaza iz jednog stila u idući u različitim sferama, s ne baš uvijek jasno određenim karakteristikama. Općenito gledano, u Europi, razvija se novi, iracionalni stil - *romantizam*, sa svom svojom silovitom osebnosti i novim senzibilitetom, koji daje primat emociji, kao opreka staloženosti i jasnoći *klasicizma*, tdonosi nove poglede na svijet i način izražavanja.

Međutim, u provincijska područja poput Dalmacije, nova strujanja sporije nadolaze, iako se na neki način osjećaju - rekli bismo - u tragovima. Treba napomenuti da nije riječ toliko o izoliranosti, koliko o spremnosti i zrelosti sredine da prihvati nove moduse ukusa, koji su joj strani, i za kojima se još ne osjeća potreba.

Konkretno, u Korčuli ćemo pokušati vidjeti na koji su se način odvijala događanja vezana uz glazbeno-kulturni život i potrebu za glazbom koju su onovremenici skladali, izvodili, slušali je, smatrali lijepom i prikladnom.

Središnje ime koje se pritom ovdje javlja jest ime mjesnog plemića, Giovannija (Ivana) Boschija (1821-1902) osobe koja je za svoju sredinu bila pravi *spiritus movens* u širem, ne samo glazbenom smislu, a koji je održavao kontakt i s drugim kolegama iz obližnjih dalmatinskih gradova i Italije, što dokazuju zapisi kao i njihove partiture koje su ostale pohranjene u muzejskom Arhivu.⁴

Sam Boschi bio je orguljaš stolne crkve sv. Marka⁵ i svirač, odnosno dirigent, na priredbama društvenog karaktera: o njegovoj širini, sklonostima, djelu i ambicijama svjedoči njegova vrlo bogata Zbirka.

On je, s druge strane, nasljednik i jedan u nizu katedralnih orguljaša čija su se imena našla zabilježena na rubovima orguljskih knjižica. Važno je istaknuti i kako bogata tradicija orguljanja u Korčuli seže još u XVI. st., kako to doznajemo iz vizitacije Augustina Valiera,⁶ iako se većina imena najstarijih glazbenika, kao ni njihova djela, nisu do danas sačuvala.

Ipak ono što se jest sačuvalo, a potječe s kraja XVIII. st., svjedoči o razini kulture muziciranja u gradu: u katedrali i po plemićkim salonima. Danas je gotovo cjelokupan sačuvani fundus sjedinjen u Zbirci Boschi. Ona nam pruža uvid u Boschijevu renesansnu osobnost, nevjerojatnu predanost, upravo smjernost

njegova bavljenja glazbom: vidi se to iz brižno prepisivanih skladbi, prikupljenih glazbenih tiskovina, crtica na marginama priručnika, u njegovim vlastitim skladateljskim pokušajima...

Glazbena izdanja i rukopisne kompozicije kojima se Boschi služio ili su se našle u njegovoj Zbirci namijenjene su u prvom redu fortepijanu, uz eventualnu pratnju nekoga melodijskog instrumenta, i orguljama solo, odnosno orguljama kao pratnji vokalnih solista ili manjeg ansambla. Potonje su svakako služile potrebama katedralne crkve, a izvodile su se prilikom same mise ili drugih oblika bogoslužja.

Zbirka sadrži i brojne vježbenice teorijskoga ili praktično-tehničkoga karaktera kao tiskana (većinom talijanska) izdanja, ali i čitave sveske u rukopisu koje potječu iz nekog izvora do kojeg se nije moglo doći drukčije nego prepisivanjem, iz toga se može vidjeti koliki je bio trud i silna želja za znanjem.

Boschijevo ime često stoji zapisano na notama, i to u dvoznačnom smislu. Većinom je to signatura kojom su označene muzikalije koje su bile u njegovu posjedu, ali i neke koje je on sam skladao, a u podnaslovu nekad stoji još i *Composta da me Giovanni Boschi*. Bez obzira na skladateljsku invenciju i kvalitetu njegovih uradaka, u ocjeni im treba pristupiti dobronamjerno: njegovi radovi vrijedni su onoliko koliko su našli ispunjenje potreba zbog kojih su nastali. Vidi se kako je nastojao oponašati forme i oblike prije svega salonske plesne glazbe, kakva se izvodila u talijanskim gradovima. Mnogo je, pak, važnija Boschijeva odrednica kao osobe koja je u svoju sredinu nastojala, koliko je bilo u njegovoj moći, donijeti duh kulture i prakse kakva je bila na drugoj obali Jadrana, pa je tako preko prijatelja iz Italije, odnosno kanonika katedralne crkve dobavljao suvremena notna izdanja. Među njima uočavaju se ona namijenjena crkvenoj uporabi poput zbirki orguljskih kompozicija skladatelja kao što su padre D. da Bergamo, G. Morandi, P. A. Cassini, C. Fumagalli i drugi. Djela svjetovnoga, plesnog, karaktera najčešće su izvaci iz opernih arija poznatih skladatelja, poput Bellinija, Rossinija, Verdija, a koje su bile obrađene na način *potpourrija* - nekoliko omiljenih melodija bilo je ujedinjeno u jednu skladbu tipa fantazije.

Iako je riječ o laganoj, upamtljivoj glazbi, važno je uočiti njezinu društveno-odgojnu ulogu, jer se u XIX. st. upravo na taj način njegovala glazbena kultura po europskim građanskim salonima.

Instrumentarij u gradu Korčuli

S organološkog aspekta zanimljivo je vidjeti i instrumente na kojima je sam Boschi muzicirao. Do naših dana sačuvao se njegov fortepijano iz 1819. god. u empire stilu, bečke proizvodnje i mehanike, koji izgledom neodoljivo podsjeća na klavičembalo - preteču modernoga glasovira (fortepijano je razvojni oblik između ova dva vrlo važna instrumenta, od kojih upravo prva dva imaju više komorni karakter). Instrument je također u posjedu Gradskog muzeja, no u prilično je lošem stanju, pa je temeljita restauracija svakako poželjna. Naime, ovaj je primjerak jedan od rijetkih rijetkih instrumenata toga tipa koji se u Hrvatskoj sačuvao do naših dana. Zanimljivo je još spomenuti da je ovaj fortepijano prije no što je došao u posjed G. Boschija pripadao Nannetti Streicher,⁷ prijateljici znamenitoga njemačkog skladatelja i pijanističkog virtuozu L. van Beethovena.

Što se tiče muziciranja u crkvi, poznato je iz nekoliko izvora da je katedrala sv. Marka⁸ otprilike posljednjih pet stoljeća posjedovala nekoliko orgulja, među kojima su ostale arhivski zabilježene i poznate velike dvomanežne⁹ (!) orgulje, za izgradnju kojih je korčulanska komuna sklopila ugovor 15. svibnja 1787. god. s dubrovačkim svećenikom i majstorom orguljarom, Vincenzom Kliševićem.¹⁰

Bio je to instrument s dvadesetak zvučnih registara, izgrađen kombiniranjem različitih škola gradnje: zračnice su bile izgrađene po njemačkim omjerima, miksture (fourniture) po francuskim menzurama, dok su ostale karakteristike tipično talijanske.

Orgulje su nakon nekoga vremena trebale popravak, pa je iz Zadra (1789. god.) bio pozvan orguljar Gaetano Moscatelli da ih pregleda. O Kliševićevoj tehničkoj izvedbi izrazio se negativno, na što je dubrovački orguljar opravdao sve postupke i pojedinosti koje mu je Moscatelli zamjerio, navodeći kako je orgulje izgradio

secondo tutte le misure Parigiane ... Čini se da Moscatellijeva ocjena nije bila ni objektivna ni dobronamjerna, a iz korespondencije, koja je ostala zabilježena u dubrovačkim arhivskim spisima, može se vidjeti kako je Klišević, o čijem se životu i djelu do sada malo zna, onodobno bio napredan i zanimljiv graditelj orgulja na našim prostorima.¹¹ On bi, uz Petra Nakića, kao našega najvećeg baroknog majstora orguljara, svakako bio dostojan predstavnik onovremenih visokih graditeljskih dometa i načela u oblikovanju vlastite zvukovne vizije, ugrađene i u same instrumente. U tom bi smislu trebalo poduzeti daljnja historiografsko-organološka istraživanja. Šteta je što se ovaj instrument nije sačuvao do naših dana jer je kuriozitetan s više aspekata - gradio ga je domaći autor, po načelima mješavine različitih europskih škola gradnje orgulja, ujedinjenih u skladnu cjelinu na zanimljiv način.¹²

Fonička se dispozicija tih orgulja sačuvala, a izgledala je ovako:¹³

I. manual

Tromboncini bafsi

Tromboncini soprani	Principali bafsi
Principali bafsi	Principali soprani
Principali soprani	Voce umana
Secondo principali soprani	Prestant bafsi
Ottava bafsi	Prestant soprani
Ottava soprani	Flauto traverso soprani
II. manual	
Flauto in quinta bafsi	
Flauto in quinta soprani	
Dopietta	Pedal
Cornetta	Contrabafsi
Cembalo di tre ordini tubi	Tromboncini
Fornitura di quattro ordini di tubi	Tamburo

Ove su orgulje potkraj XVIII. st. stradale izgorjevši od udara groma, pa je nove 1800. god. sagradio Gaetano Moscatelli.¹⁴ Odlikovale su se sjajnim zvukom i kvalitetom, ali je ipak nakon pola stoljeća bila potrebna određena reparatura: 1850. god. intervenciju na ovim orguljama izvodi Boschijev prijatelj Karl Hesse, orguljaš i orguljar iz Trsta.

Godine 1883. talijanski graditelj Giacomo Bazzani gradi za katedralu nove orgulje talijanskoga tipa. Na njima ponosno ističe kako je sljedbenik majstora Petra Nakića.¹⁵

Slika 1. Tablica orguljskih registracijskih kombinacija

Treba obratiti pozornost i na današnje orgulje na koru u crkvi sv. Marka, nekadašnjoj katedrali. Stanje u kojem se nalaze može se slobodno opisati kao jako loše, budući da je taj instrument, izvorno talijanskog graditelja Bazzanija, na rubu svirljivosti i izvan funkcije - i liturgijski (što mu je osnovna namjena) i koncertno. Radi se o orguljama spomenutog klasičnog mletačko-dalmatinskoga tipa, koje su sa svim posebnostima, koje su kao takve posjedovale, organska cjelina koja ne trpi strane zahvate: izmijenjene su intervencijom od strane zagrebačkoga orguljara Milana Majdaka sredinom prošlog stoljeća. Od karakterističnog vanjskog izgleda koji im je u potpunosti oduzet, do ostalih, mogo suptilnijih komponenti taj prerađeni instrument gotovo i nema veze s onim što je nekada bio. Temeljita restauracija s rekonstrukcijom ovih orgulja bila bi nam u mogućnosti dati odgovore vezane za njihovu prijašnju foničku strukturu i građu, budući da su zasigurno neki dijelovi preuzeti iz starijeg Kliševićevog instrumenta kojeg je Bazzani tamo bio zatekao.

Glazba na prijelazu stoljeća; crkvena glazba u dalmatinskim prvostolnicama

Razmatrajući povijesne činjenice, odnosno relevantna vrela iz kojih možemo crpiti podatke, nastojat ćemo u kratkim crtama razjasniti situaciju vezanu za glazbenu umjetnost na prijelazu iz XVIII. u XIX. stoljeće na europskoj kulturno-umjetničkoj i duhovnoj sceni, koja nužno ima reperkusije i na provincijska područja poput Dalmacije, a ona su, kao takva, "po strani" zbivanja.¹⁶

Glazba je sama po sebi vremenska umjetnost, umjetnost u vremenu, koja se na neki način u izvedbi uvijek nanovo obnavlja i kao takva nužno je podložna promjenama. Pritom prijeti stanovita ili, u najmanju ruku, povreda osnovne skladateljeve intencije. Nije nam namjera ulaziti u problematiku opće glazbene estetike ili pitanja stilski osviještena pristupa (staroj) glazbi, ali svakako treba spomenuti neke parametre koji se pritom nameću, a zanimljivi su za sagledavanje onovremene prakse, tradicije i uzajamnih isprepletanja talijanskog utjecaja s domaćim idiomom i senzibilitetom.

Kad govorimo općenito o umjetnosti toga vremena, poglavito glazbenoj, nemoguće je zanemariti - političke, crkvene i društvene faktore, koji su ravnali tijekom opće povijesti, a među njima i ljudskim kreativnim izražajem koji je nužno proistjecao iz potrebe i zadanosti koja stoji u pozadini svega. Možemo reći da su ova dva parametra praktične potrebe i zadanosti u pojedinoj problematici uvijek prisutna, a čovjek na njih odgovara u skladu sa svojim vremenom. Povremeno pravi velikani duha anticipiraju i nešto novo, nagovijeste novu epohu, te se na taj način staro mijenja novim, često upravo osporavajući prethodno. Svi se ovi momenti lako mogu iščitati i iz korčulanske Zbirke muzikalija, koja nam stoji na raspolaganju.

Da bismo sagledali glazbenu umjetnost u Dalmaciji na početku XIX. st., treba se navezati na prethodno razdoblje baroka s njegovim ukupnim implikacijama, koje su se nužno odrazile i na svakodnevni život.¹⁷ Hrvatske zemlje bile su tada politički i administrativno podijeljene: Dalmacija je područje kojim gospodare tuđini, što onemogućuje razvijanje osjećaja

samosvijesti, razdirana je i osiromašena ratovima, epidemijama bolesti, što je svakako kočilo rast zamjetnijega kulturnog ili društvenog napretka. Uzajamnost, iako ne i ravnopravnost, u odnosu sa stranim gospodarima - Mlečanima - svakako je postojala i osjećala se. Iako smo uglavnom bili oštećena strana, one pozitivne posljedice osjetile su se tako što je dio prekomorske kulture došao i do naših strana, zahvaljujući na osobit način nadarenim pojedincima kojima je Fortuna bila izglednija u Italiji ili drugim europskim zemljama - na kraju su mnogi od njih, poput A. Medulića, F. Laurane, J. Klovića, I. Lukačića, P. Nakića, R. Boškovića i mnogih drugih svojim djelom i genijem trajno zadužili ukupnu europsku kulturu. Kasnije, nakon propasti Mletačke republike 1797. godine,¹⁸ slični su odnosi i s Francuzima i, kasnije, Austrijancima.

Uz obalu se ističu pojedini drevni gradovi koji su zbog raznih faktora imali kakvu-takvu nezavisnost i mogućnost razvoja; po svojoj važnosti bili su u našim okvirima ipak centri - možda bi bolje bilo reći kružoci - kulturnih i inih stremljenja. Na cijeloj našoj obali kao poseban slučaj ističe se Dubrovačka Republika, koja je suvereno slijedila onodobne trendove, održavala veze te i sama sudjelovala u intelektualnom doprinosu, dok nije doživjela propast 1808. godine.

Ipak, zanimljivo je reći i to da su gradovi kao što su to bili Split, Trogir, Šibenik, Hvar, Korčula i Dubrovnik privlačili i talijanske glazbenike, što je opet pokazatelj kako su ti ljudi vidjeli perspektivu i izvan Italije, zemlje iz koje su ponikli, a koja se našem svijetu možda činila idealnom. To su bili umjetnici poput T. Cechinija, B. Pellizzarija, T. Restija, G. Bozzottija i dr. Povezanost i komunikacija, čini se, ipak nisu bile na niskoj razini, kako bismo to možda u prvi mah zaključili.

Poznato je i da su u dalmatinskim biskupskim centrima često stolovali Talijani, pa su i time pitanju utjecaji i veze bili neizbježni. Budno se pazilo na njegovanje ugleda stolnica, na sjaj ceremonijala i obreda, razinu izvedbe i čuvanje tradicije, ali i na usporedivost domaće prakse s onom u talijanskom gradovima - uzorima poput Venecije ili Napulja.

Svaka od katedrala to je nastojala postići tako da su u njezinu okrilju djelovali raznovrsni glazbenici: vokalni i instrumentalni, te kapelnici - *maestri di*

cappella - kompozitori koji su skladali za potrebe katedrale, a bili su vični i pjevanju i orguljanju.

Osobito svečano bilo je o većim blagdanima poput Božića, u Velikom tjednu¹⁹ i Uskrsu, te na dan zaštitnika grada, kada je kapela izvodila najreprezentativniji program, u sklopu *večernjih (Vesperae)*, *noćnica (Nocturni)* i *jutarnjih pohvala (Matutinae)*, u *svečanim misama* i *procesijama*. I sama liturgijska praksa bila je vrlo bogata i organizirana, a mnogo se polagalo i na vanjski dojam i sjaj obreda, tako da je cjelokupan učinak bio teatralan - ovdje upravo prikladno zvuči pojam *theatrum sacrum*.

Broj nadbiskupija i biskupija bio je tada mnogo veći - tako da su svi iole značajniji gradovi imali i svog biskupa, odnosno nadbiskupa-metropolita. Tako su u dalmatinskom krugu do Dubrovnika biskupi stolovali u Zadru, Šibeniku, Skradinu, Trogiru, Splitu (splitski je nadbiskup tada nosio naslov *primas Dalmatiae, totiusque Croatiae*), Hvaru, Makarskoj, Korčuli (osnovanoj 1300. godine), Stonu, Trebinju i Dubrovniku.

Do njihovog smanjenja došlo je godine 1828., ukidanjem od strane Vatikana bulom *Locum beati Petri*, Leona XII., što je inicirala Austro-Ugarska Monarhija. Tako je Zadarska nadbiskupija proglašena metropolijom za cijelu Dalmaciju, dok su Splitska i Dubrovačka metropolija svedene na razinu običnih biskupija, a sve osim Šibenske i Hvarske biskupije dokinute su.²⁰

Očuvanje prakse i bogate tradicije još se neko vrijeme donekle održavalo, međutim sa smrću posljednjih kanonika, prelata i prebendara postupno je jenjavao i opći kulturni nivo tih centara.

Iako se do danas mnogo toga izgubilo, što zbog nedostatka svijesti, što zbog toga jer je to "vrijeme donijelo", opet se pojedini specifični (mjesni) detalji, naročito po Dalmaciji, daju prepoznati kao svojevrzne rezidue, osebujni relikti davne tradicije.

U Korčuli su, tako, i danas prisutne tri *bratovštine*:²¹ *Svih Svetih* (bratovština flagelanata-bičevalaca, osnovana 1301. god.), *sv. Roka* (1575. god.) i *sv. Mihovila* (1603. god.), koje, istina, nemaju funkciju kao u vrijeme nastanka, ali svakako i dalje živo sudjeluju u vjerskom životu, veličanstvenim *procesijama* na

sv. Todora i Veliki petak²² - osobitoj pučkoj pobožnosti - njegujući tako osjećaj ponosa pripadnosti korčulanskoj grudi i baštini.

Zanimljiv je i običaj *slavljenja*²³ na zvonima o velikim blagdanima, što je također karakteristično za Istru, Primorsku Hrvatsku i Dalmaciju - ova praksa, kao takva, jedinstvena je i u nas u Hrvatskoj i u svijetu.

Slika 2. Slavljenje uoči blagdana sv. Todora na zvonima korčulanske katedrale sv. Marka: zvonari Mihovil Depolo i Ivan Sardelić-Šore

Glazbene vrste i glazbenici u Zbirci Boschi

Na velik dio dosad spomenutih skladbi nailazimo i u Boschijevoj zbirci, jer su i on i drugi korčulanski orguljaši i kapelnici njegovali ovakvu praksu. Mnogo je njih u tiskanim talijanskim i drugim izdanjima, ali su nam ipak od posebne važnosti i interesa za našu kulturnu baštinu upravo one koje su djela domaćih autora. Ovdje ćemo se posebno osvrnuti na autore i njihova djela koja će biti tiskana kao reprezentativni dio Zbirke Boschi.

S početka XIX. st. sačuvala se vrlo zanimljiva misa nepoznatog autora rukom ispisana u četiri svešćića, za 1. i 2. tenor, bas i orgulje. Ova misa primjer je još jedne osobite prakse kakva je onda vladala na područjima pod utjecajem Venecije, a zapravo je poznata i mnogo prije, još kod nizozemskih polifiničara. Riječ je, naime, o tome da su samo neki od misnih stavaka komponirani, dok su drugi jednostavno izostavljeni - takvo djelo, bez obzira na to što ne obrađuje sve dijelove ordinarija, ipak je zaokružena cjelina (poznate su ovakve mise i splitskoga skladatelja Julija Bajamontija). U ovom slučaju prokomponirana su prva tri stavka: *Kyrie eleison*, *Gloria* te *Credo* - na zadnjem taktu *Creda* stoji jasno zabilježeno *Finis Laus Deo*. I po drugim karakteristikama ova je kompozicija zanimljiva: uz uobičajenu izmjenu glasova i orguljske pratnje, javljaju se i ostale kombinacije glasova - duet i tercet, sa zanimljivim tretmanom teksta, tako da se isprepleću pojedini versi, pa različiti glasovi dovršavaju jednu rečenicu, ima čak i izostavljanja nekih riječi (npr.: ... *Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei unigenitum.*²⁴ *Et ex Patre natum ...*) ili dijelova rečenice (npr. u *Credu*: ... *Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero. Genitum, non factum ...*). Zanimljive su i na pojedinim mjestima smjele harmonijske progresije s neočekivanim obratima. Inače, po općem stilu i načinu na koji je djelo skladano, vidljiv je utjecaj opernoga belkanta.

Slika 4. Misa nepoznatog autora, *Kyrie* i dio *Glorije*, sveščić s basovom dionicom

Druga je, na jednako skraćen način, komponirana misa ona zadarskoga skladatelja iz prve polovine XIX. st., čembalista i dirigenta G. Cigale (koja zbog svoje opsežnosti u ovom navratu nije mogla biti obrađena), s nazivom / *Messa Istrumentata № II. / a 3 voci / di Giovanni Cigala / Maestro di Capella presso la Chiesa Metropolitana / di Zara /*, a pisana je za 1., 2. tenor i bas te orkestar (1. i 2. violina, viola, flauta, oboa, 1. i 2. klarinet, 1. i 2. rog, trombon, kontrabas i orgulje). Ona svjedoči o praksi orkestralnoga muziciranja u najmanju ruku u Zadru, ali vjerojatno i u Korčuli, jer joj se rukopisni original sačuvao u Korčuli, a bila je u nekadašnjem katedralnom arhivu: valja pretpostaviti da se izvodila o najvećim blagdanima i svečanostima. Ovi notni materijali od 86 velikih partiturnih stranica pokazuju Cigalinu solidnu skladateljsku upućenost i tehniku, također s osjetljivim utjecajem talijanske operne tradicije - u izmjeni odsjeka solo i tutti, karakterističnoj toploj melodici i specifičnom tretmanu teksta kao i orkestralnih dionica.

Slika 5. *Messa Istrumentata a 3 Voci* G. Cigale, naslovnica

Sačuvana je i njegova *Marcia per il Piano Forte*, kao i *Pastorale per Piano Forte ed Organo*, vrlo živopisna skladba namijenjena izvođenju u božićno vrijeme: slušajući je, jasno se raspoznaje parafraza popularne božićne pjesme *U se vrime godišća*, koja je na zgodan način uklopljena u cjelokupan ugođaj pod dojmom verdijanske belkantističke pjevnosti.

Iz kasnijeg razdoblja, otprilike sredine XIX. st., sačuvana je cjelovita *Messa a Due voci* - za dva glasa i orgulje, P. G. G. Concone (1801-1861) - talijanskoga skladatelja i cijenjenoga vokalnog pedagoga koji je djelovao u Parizu i na dvoru u Torinu; zatim / *Te Deum* / del *Celebre Maestro* / *Luigi Ricci* / (1805-1859), napuljskoga skladatelja poznatog po komičnim operama (jedna od najuspjelijih mu je *Crispino e la Comare*, 1850.) - ova partitura, kako je zabilježeno na naslovnici, *memoria di Demetrio kap. Foretić* - vjerojatno je bila poklon korčulanskoj katedrali snakon Foretićeva povratka iz Italije.

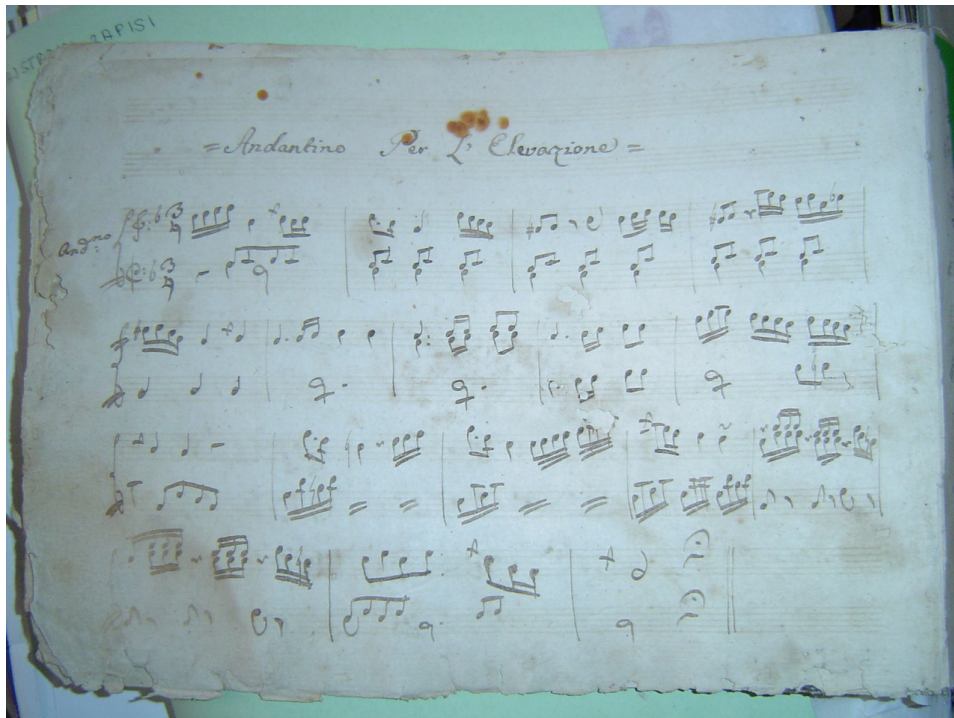
Tu su još dvije vokalno-instrumentalne skladbe: *Regina caeli* / *Motteto per giorno di Pasqua* / - poznata uskrсна molitva *Kraljice neba, raduj se* nepoznatog autora za sopran, alt i orgulje - dopadljiva skladba jednostavne pjevne melodike,

te kompozicija za bas solo i orgulje *Laetantur caeli*, češkoga (?) skladatelja F. X. Kubika (o kojemu nemamo podataka) namijenjena izvođenju u božićno vrijeme.²⁵

Preostale, instrumentalne, kompozicije namijenjene su u većini slučajeva orguljama, čembalu i klaviru.

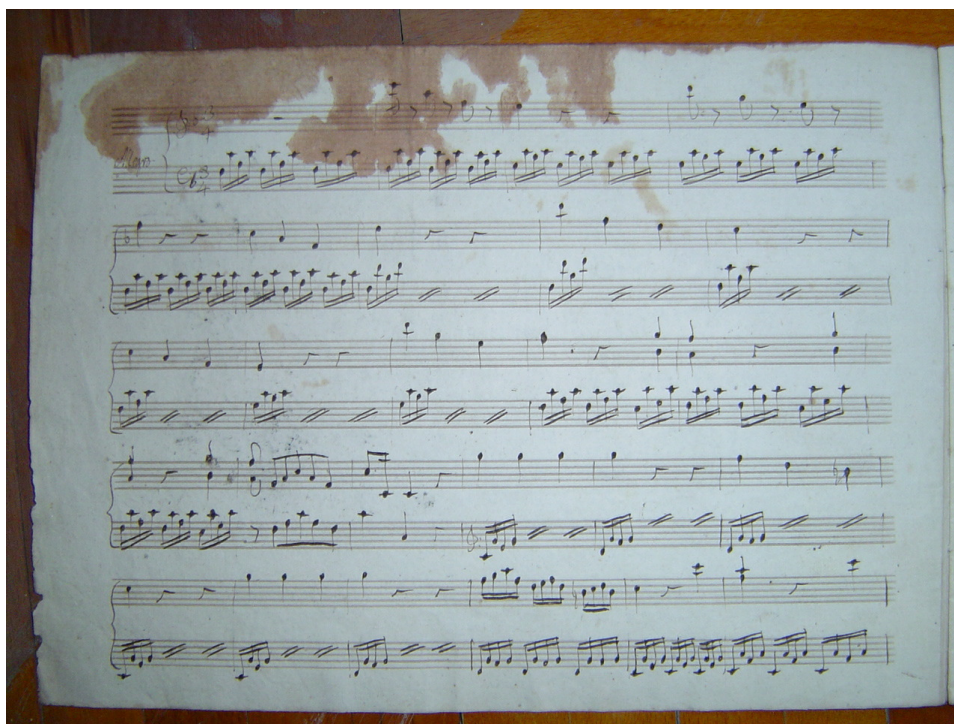
Osobito nam je zanimljiva rukopisna *Orguljska knjižica I.*, s djelima redom nepoznatih autora. Ona svojim sadržajem sugerira da je nastala kao svojevrsntan upotrebn kompilacijski album skladbi namijenjenih liturgijskom izvođenju. Iz nje se vidi kako su nastajala djela u različitim vremenskim razdobljima, od kraja XVIII. i početka XIX. st. od strane raznih autora. Vidljivo je to iz različitih glazbenih rukopisa (u smislu osobnoga glazbenog jezika i stila pojedinog autora). Knjižica obiluje bogatim sadržajem najrazličitijih kompozicija - od krakih versa do vrlo zanimljivih opsežnijih glazbenih uradaka.

Sadrži redom ove skladbe: *Arpeggio, Largo, Rondo, Tempo di Marchia, Andantino per L'Elevazione, Adagio, Rondeau, Sinfonia per Cembalo o Organo, Rondo, Andante, Sinfonia, Allegro non tanto, Allegro, Allegro Pieno*. Važno je reći kako se već na prvi pogled i slušanje ova glazba odlikuje velikom zvukovnom raznolikošću i bogatstvom skladateljske oblikovnosti. Djela su to uobičajena po formi, obliku i glazbenoizražajnim sredstvima, pa ipak, umjetniku oruljašu, s obzirom na fantaziju kojom zrače, otvaraju velike mogućnosti u izvođenju vlastitih agogičkih zahvata. Osobito su lijepe *Sinfonia per Cembalo o Organo* i *Sinfonia*, koje neodoljivo podsjećaju na Sorkočevičeve ili Jarnovičeve skladbe za gudačke ansamble.

Slika 6. *Andantino Per L'Elevazione*

Sačuvala se i skladba / *Sonatina / Per l'Organo / O' Clavicembalo / Del Sig. Giustio Martinelli* /, pisana u tipičnoj talijanskoj maniri dvodijelnih sonata²⁶ (slične je tri sonate za orgulje u Splitu 1766. god. skladao i J. Bajamonti): diptih je to s uobičajenim galantnim i klasičnim karakteristikama. Odlikuje se prozračnošću i jasnoćom fature te ljupkom, ukusno ornamentiranom, dionicom desne ruke uz pratnju koncipiranu na način tzv. *albertinskog basa*.

Slika 7. G. Martinelli, *Sonatina Per l'Organo O' Clavicembalo*

Druga orguljska knjižica jest ona talijanskoga autora Tommasa Restija/Tome Restića (?-1830), plodnoga skladatelja iz Napulja i vrsnoga *maestra di cappella*, koji je djelovao dugi niz godina u Dubrovačkoj Republici kao eminentna ličnost.²⁷ Nakon propasti Republike 1808. godine, umirovljen je, ali je nastavio djelovati kao glazbenik u tom kraju (po ovome i u samoj Korčuli), a kasnije je prihvatio službu kapelnika u Zadru i, tri godine prije smrti, u Splitu. Zbirka mu sadrži *Sonatu, Andate Cantabile, Post Communio i Sonatinu per Esercizio della Mano*. Stil mu je romantičan sa zamjetnim utjecajem folklornih elemenata, ali i prozračan, što je ostatak glazbenog izraza predromantične epohe. Njegova *Sonatina per Esercizio della Mano* upućuje na to da se Resti bavio i podučavanjem mladih, dakle pedagoškim radom, i to s prilično individualiziranim pristupom. Naime, sam je skladao didaktičko-instruktivna djela.

Još je jedna skladba važna za Kočulu iz više aspekata: na naslovnici stoji otisnuto / *Feste a Badia / All organista / Sig. Giovanni Bosch / Marcia Religiosa / per Organo / di / Giuseppe Sandoli /*. Ova skladba, autora G. Sandolija, posvećena Boschiju tiskana u Trstu (*Edizioni - Carlo Schmidl - Trieste*), a izvodila

se u badijskoj franjevačkoj crkvi²⁸ prilikom zavjetnih slavlja i pokorničkih hodočašća. Ovakvo djelo, umjetnički, istina, ne osobito zanimljivo, u potpunosti je u stilu onodobnih koračnica. Svjedočanstvo je Boschijeva značaja kao osobe i čovjeka, a i za vjerovati je kako je djelo kao takvo imponiralo Korčulanima, kojima je bilo posvećeno i namijenjeno za njihovu *festu na Badiji*.²⁹

Zbirka sadrži, kako je već bilo spomenuto, i Boschijeve uratke, od kojih ćemo posebno navesti njegovu / *Sonatu a 4 Mani / Per il / Piano Forte* /. Dvostavačna je to sonata koja je jedinstvena na našem području upravo kao kompozicija namijenjena izvođenju za dva svirača - za glasovir četveroručno. Sastoji se od dva stavka: *Minuetto s triom i Rondo*: prozračne fakture i uobičajenih harmonijskih progresija koje su, manje-više, u sklopu osnovnoga tonaliteta. Druga je njegova skladba *Sinfonia di B.*, koja je očito čistopisna verzija u kojoj oznaka *di B* u naslovu podrazumijeva vjerojatno Boschija kao autora. Kompozicija je to s ponešto naglašenim sentimentalnim momentom u izrazu i harmonijskom oblikovanju.

Zaključak

Ovaj rad (pisani i izvođački dio) bio je prvenstveno usmjeren na istraživanje arhivskih glazbenih materijala Gradskog muzeja Korčule, upravo s ciljem da se sačuvani *materijali* shvate kao *živo vrelo*, svjedočanstvo zanačajnog djela naših prethodnika i kulture koju i mi - s(a)vjesno ili nes(a)vjesno - baštinimo. Pritom bi se trebali spomenuti da su tom tkanju ravnopravno doprinikli i *profesionalci i amateri*, gotovo uvijek pod okolnostima koje im nisu bile naklone. Na to ovih dana i prečesto zaboravljamo, budući da je i riječ amater - u svom izvornom značenju *ljubitelja* - stekla pejorativnu konotaciju *diletanta*, a i dimenzija suradnje danas ponešto izostaje - iz toga bi svakako trebalo izvući pouku. Stari majstori - znani, kao i oni anonimni - kroz svoja su djela najbolje prikazali svoju iskrenost: "iz njih izbija njihov vedri i naivni talent" u nastojanju da "jednostavnim sredstvima podaju uvjerljiv izražaj svoje svježje i sretne inspiracije..."³⁰

Sažetak

Autor: Mirko Jankov, *Glazbena baština grada Korčule iz Zbirke Giovannija Boschija*

Autor u tekstu opisuje rad na glazbenoj zbirci iz ostavštine Giovannija Boschija, korčulanskoga plemića iz XIX. st. (istraživanje je provedeno u periodu od 25. srpnja do 31. kolovoza 2007. godine).

Uz to, na sažet način, obrađuje i opće društvene, političke, vjerske i kulturne prilike i okolnosti koje su utjecale na društvo tog vremena odnosno glazbenike, njihova djela i djelovanje u maloj sredini kao što je to grad Korčula. Ipak, glavnina rada odnosi se upravo na samu glazbu, odnosno notne materijale – zapise, koji su od iznimne važnosti za sagledavanje opće kulturne slike i klime koja je vladala na tom području na kraju XVIII. i u XIX. st. U tom smislu je naglasak stavljen upravo na predstavljene kompozicije koje same za sebe dovoljno govore – tako da se čitav priloženi tekst slobodno može sagledavati upravo kao popratni sadržaj u smislu boljeg shvaćanja muzikološkog rada i obrade te, konačno, objavljivanja i koncertne izvedbe najreprezentativnijih kompozicija iz bogate *Zbirke Boschi*.

Ključne riječi: Giovanni Boschi, notni materijali, domaći glazbenici i skladatelji, glazbena praksa, crkvena glazba.

Summary

Author: Mirko Jankov, Music heritage of the city of Korcula from the Giovanni Boschi collection

Author describes the research of a music collection, which is the legacy of Giovanni Boschi, a 19th century nobleman from Korcula (research was conducted between July 25th and August 31st 2007).

Additionally, the author presents summarized information about general social, political, religious and cultural circumstances and situations that had an impact on the society of the time, particularly musicians, their work and activity in a small town environment of the city of Korcula. Nevertheless, the major part of the paper refers to the music itself, the notes in particular – recordings that are extremely significant in the sense that they offer a unique perception of the cultural climate of that area at the end of the 18th and the beginning of the 19th century. The emphasis is therefore put on the compositions presented in the text, which speak for themselves, so that the rest of the text can be seen as additional source for better understanding of the musical work and arrangement and finally, publishing and performing of the most representative of compositions from the rich Boschi collection.

Key words: Giovanni Boschi, notes, native Croatian musicians and composers, music practice, church music.

Zahvale

Na kraju, ugodna mi je dužnost zahvaliti i osobama koje su mi svojim znanjem, kompetencijom i iskustvom pomogle u bavljenju ovom materijom i u radu na projektu. Tu bih posebno istaknuo svoju mentoricu, red. prof. Ljerku Očić, koja je svojim stručnim vodstvom i sugestijama bila čvrst i pouzdan oslonac u mojemu istraživačom radu i obradi glazbenih materijala kao i pri osmišljavanju itnerpretacije i koncertnih predstavljanja djela publici; također zahvaljujem i gđi. Mariji Hajdić, ravnateljici Gradskoga muzeja Korčule, i gosp. Vinku Bonguardu, koji su mi osigurali svu potrebnu logistiku i podršku u gradu Korčuli za vrijeme samog rada na terenu - iskrena im hvala!

Mirko Jankov, Zagreb, mjeseca travnja 2010. god.

Literatura

- ***, *Opći šematizam Katoličke crkve u Jugoslaviji*, Zagreb: Biskupska Konferencija Jugoslavije, 1975.
- ***, *Crkvena glazba*, Zagreb: Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, 1988.
- Demović, Miho, *Glazba i glazbenici u Dubrovačkoj Republici od polovine XVII. do prvog desetljeća XIX. st.*, Zagreb: JAZU, 1989.
- Fisković, Cvito, Kazališne i glazbene prilike u Korčuli u XIX. st., *Mogućnosti*, Split, 22.
- Fazinić, Alena, Obitelj Boschi i njena zbirka u Korčuli, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, Split, 1980.
- Fisković, Cvito, Kazališne i glazbene prilike u Korčuli u XIX. st., *Mogućnosti*, Split, 22.
- Grgić, Miljenko, *Glazbena kultura u splitskoj katedrali od 1750-1940*, Zagreb: Hrvatsko muzikološko društvo, 1997.
- Harnocourt, Nikolaus, *Glazba kao govor zvuka*, Zagreb: Algoritam, 2005.
- Kraljević, Marija, Glazbena zbirka Boschi - iz glazbenog života Korčule u 19. st., *Godišnjak Grada Korčule 2*, 1997.
- *LIBER USUALIS MISSAE ET OFFICII*, Tournai: Desclée & Socii, 1957.
- Novak, Grga., *Prošlost Dalmacije I-II*, Zagreb 1944.
- Očić, Ljerka: *Orguljska umjetnost*, Zagreb: Matica hrvatska, 2004.
- *Opća enciklopedija*, Jugoslavenski leksikografski zavod, Zagreb, 1977.
- Plamenac, Dragan, *Glazba 16. i 17. stoljeća u Dalmaciji*, Zagreb: Muzički informativni centar Koncertne direkcije Zagreb; Split: Književni krug, 1998.
- Skovran, Dušan i Peričić, Vlastimir, *Nauka o muzičkim oblicima*, Beograd: Univerzitet muzičke umjetnosti u Beogradu, 1982.
- Stanić, M. i Fisković, I. (ur.), *700 godina Korčulanske biskupije*, Korčula, 2005.
- Šaban, Ladislav, *Fortunat Pintarić, kompozicije za klavir*, izdanje Hrvatskog glazbenog zavoda, Zagreb, 1973.
- Šaban, Ladislav, Povijesne orgulje kao kulturna baština Dalmacije, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, Split, 1980.

Bilješke:

¹ O ovoj temi bilo je i do sada govora s drugog, muzeološko-arhivističkog i povijesno-faktografskog aspekta.; Kraljević, Marija, Glazbena zbirka Boschi - iz glazbenog života Korčule u 19. st., *Godišnjak Grada Korčule 2*, 1997., str. 71-93.

² Usp. Harnocourt, Nikolaus, *Glazba kao govor zvuka*, Zagreb: Algoritam, 2005.

³ Nav. dj. (2)

⁴ Pismohranu i zbirku obitelji Boschi Gradski muzej Korčule otkupio je 1974.

⁵ Fazinić, Alena, Obitelj Boschi i njena zbirka u Korčuli, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, Split, 1980., str. 572-611.

⁶ Fisković, Cvito, Kazališne i glazbene prilike u Korčuli u XIX. st., *Mogućnosti*, Split, 22 (1), str. 21.

⁷ Nav. dj. (5)

⁸ U samom gradu Korčuli, uz orgulje u katedrali, i crkva Svih Svetih posjedovala je svoje orgulje, što je potvrđeno u dokumentima Bratovštine. Nakon višegodišnjih pregovora s Upravom bratovštine, 1784. godine za sviranje ih je osposobio dominikanac D. Damjanović, koji je u Korčuli vršio i službu katedralnog orguljaša. Usp. Lasić, Stanko, 700 godina bratovštine Svih Svetih u Korčuli, u: Stanić, M. i Fisković, I. (ur.), *700 godina Korčulanske biskupije*, Korčula, 2005., str. 72.

⁹ Talijanske su orgulje, izuzev onih najvećih (npr. u crkvi sv. Justine u Padovi koje je gradio P. Nakić, 1735. god. sa 40 registara na dva manuala i pedalu), gotovo u pravilu posjedovale jedan manual. Stanovita ograničenost u pogledu samo jednog manuala bila je riješena tako da je manualna zračnica bila podijeljena na bas i diskant, što je omogućavalo - u kombinaciji s pedalom - sviranje trio-kompozicija. Iz navedenih razloga ovakav dvomannualni instrument bio je očito onodobni kuriozum i na širim hrvatskim prostorima.

¹⁰ Demović, Miho, *Glazba i glazbenici u Dubrovačkoj Republici od polovine XVII. do prvoga desetljeća XIX. st.*, Zagreb: JAZU, 1989.

¹¹ Nav. dj. (9)

¹² Vincenzo Klišević ovom prilikom dobiva na posebnoj važnosti, stoga bi podatke o životu i djelu ovog majstora orguljara svakako trebalo detaljnije istražiti.

¹³ Nav. dj. (9)

¹⁴ Šaban, Ladislav, Povijesne orgulje kao kulturna baština Dalmacije, *Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, Split, 1980., str. 569.

¹⁵ Don Petar Nakić (1694-1769), genijalni je graditelj orgulja koji je u Italiji i kod nas po Dalmaciji izgradio nevjerojatan broj od oko 350 primjeraka. Rodio se u Buliću kraj Šibenika. Kao franjevac školovao se u Italiji, gdje postaje orguljar i prelazi u dijecezanske svećenike. Skupio je iskustva, praksu i tradiciju prethodnih talijanskih orguljara i počeo s graditi instrumente slijedeći vlastite zvukovne vizije. Njegova djela kao prave umjetničke tvorevine i zvuk njegovih orgulja u vremenu baroka postali su svojevrsni estetski ideal orguljskoga zvuka koji su mnogi slijedili i oponašali. Utemeljitelj je Mletačko-dalmatinske graditeljske škole orgulja, čiji su predstavnici, poput Daccija, Callida i Bazzanija i u kasnijim stoljećima baštinili njegove graditeljske i estetske principe. Usp. ***:

Nakić, u: *Opća enciklopedija*, Jugoslavenski leksikografski zavod, Zagreb, 1977., str. 666, i Klobučar, Anđelko: *Nakić*, u: *Muzička enciklopedija LZH*, Zagreb, 1963., II, str. 286.

¹⁶ Usp. Grgić, Miljenko, *Glazbena kultura u splitskoj katedrali od 1750.-1940.*, Zagreb: Hrvatsko muzikološko društvo, 1997.

¹⁷ Usp. Plamenac, Dragan, *Glazba 16. i 17. stoljeća u Dalmaciji*, Zagreb: Muzički informativni centar Koncertne direkcije Zagreb; Split: Književni krug, 1998.

¹⁸ Usp. Novak, Grga, *Prošlost Dalmacije I-II*, Zagreb, 1944.

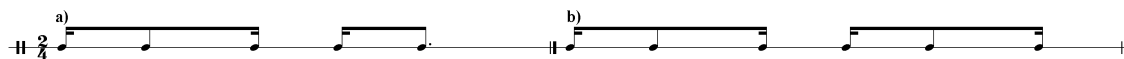
¹⁹ Nav. dj. (15)

²⁰ Usp. ***, *Opći šematizam Katoličke crkve u Jugoslaviji*, Zagreb: Biskupska Konferencija Jugoslavije, 1975.

²¹ Nav. dj. (8)

²² Bratovštine su povijesno gledano bile od vitalnog značaja za zajednicu - u duhovnom pogledu ali i u svakodnevnom životu (briga za siromašne i nemoćne, pokapanje pokojnika). Posjedovale su i vlastite pjesmarice koje su prava riznica duhovne poezije na narodnom jeziku. Usp. Baničević, Božo, *Bratimska pjesmarica Gospe Kandalore u Žrnovu na Korčuli*, Žrnovo, 2007.

²³ *Slavljenje* predstavlja neposredno manualno udaranje klatnima o stijenu zvona, ponavljajući određeni pregnantni ritamski obrazac. Kao takvo, rezervirano je za najveće blagdane i vrijeme uoči njih, za svečane procesije i proslave mjesnih svetkovina. Na Korčuli sam i sam prisustvovao slavljenju o proslavi blagdana sv. Todora (Teodora): budući da katedrala posjeduje četiri zvona, potrebna su dva zvonara koja imaju unaprijed dogovorenu shemu „slavljenja“, koja je podložna osjećaju za improvizaciju po pitanju ritamskog obrasca, dinamike, načina udara i izmjeni spomenutih elemenata. U osnovi se koriste ova dva obrasca:

²⁴ Riječi ispisane kurzivom u skladbi su ispuštene.

²⁵ *In Nativitate Domini – Ad Matutinum*. Nav. dj. (32), str. 387.

²⁶ Nav. dj. (24)

²⁷ Nav. dj. (9)

²⁸ Franjevci su na Badiji 1800. godine sklopili ugovor o gradnji orgulja s Gaetanom Moscatellijem. Njihovo kućište izradio je Domenik Damjanović. Usp. Belamarić, Josip, *Franjevačka crkva i samostan na otoku kod Korčule, Prilozi povijesti umjetnosti u Dalmaciji*, 23/1983. Split, Regionalni zavod za zaštitu spomenika kulture u Splitu, 1983., str. 149-191.

²⁹ Čini se kako se *fešta* odnosila na pokorničko hodočašće na Badiju, koje se održavalo 2. kolovoza, tzv. *Perdun*.

³⁰ Usp. Šaban, Ladislav, *Fortunat Pintarić, kompozicije za klavir*, izdanje Hrvatskog glazbenog zavoda, Zagreb, 1973.

P R I L O Z I

- *Glazbena zbirka "Orguljska baština grada Korčule"*
- *programi i službena kritika (V. Požgaj) koncertnih nastupa u sklopu kojih su predstavljena glazbena djela iz zbirke*
- *Preporuka za dodjelu Rektorove nagrade u akademskoj godini 2009./2010. s potpisima nastavnika s Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu: red. prof. Ljerka Očić; red. prof. Mario Penzar; red. prof. Višnja Mažuran; prof. dr. Vjera Katalinić; red. prof. Vladimir Kranjčević; red. prof. Josip Magdić; izv. prof. Srećko Bradić; red. prof. Branko Lazarin*
- *Mirko Jankov (kratak životopis)*

ŽIVOTOPIS

Mirko Jankov (Split, 19. ožujka 1983.) u svibnju 2009. godine diplomirao je prvi studij na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, stekavši naziv magistra glazbene pedagogije, a u rujnu je s izvrsnom ocjenom (*cum laude*) završio i paralelni dodiplomski studij orgulja. Trenutno je student diplomskoga studija orgulja u klasi red. prof. Ljerke Očić, koncertantni smjer. Interpretaciju i tehniku orguljanja usavršavao je na „Međunarodnoj orguljskoj školi“ u Rabu, kod prof. A. Meneghella (Mantova) te kod prof. B. Klapprotta (Weimar).

Dugi niz godina djeluje na polju crkvene glazbe; od 2001. godine kao *regens chori* Prasvetišta Gospe od Otoka u Solinu, a za vrijeme studija u Zagrebu u crkvi BSM na Jordanovcu kao glazbeni suradnik.

Uz solističko i komorno sviranje orgulja bavi se i zbarskim dirigiranjem, organologijom te pedagoškim i muzikološkim radom – s posebnim interesom za stariju hrvatsku glazbenokulturnu baštinu i glagoljaško pjevanje.

Prošle godine u lipnju, zajedno s prof. Lj. Očić i Društvom za promicanje orguljske glazbene umjetnosti „Franjo Dugan“ iz Zagreba izdao je zbirku „Orguljska baština grada Korčule“, a trenutno je u pripremi i izdavanje dvostrukoga cd-albuma s glazbom iz spomenute zbirke.

S g. Š. Žižićem i prof. I. Bralićem, 2008. godine u Solinu je pokrenuo „Međunarodnu ljetnu školu za trubu i orgulje“ koju vode renomirani umjetnici, prof. Ljerka Očić (Hrvatska) i prof. Stanko Arnold (Slovenija). Prošle godine u rujnu u suradnji s prof. Očić i p. Ivicom Musom SJ započeo je i godišnji orguljski i komorni ciklus pod nazivom „Mali nedjeljni podnevni koncerti na Jordanovcu“.